

והעניין הסתיים בכי טוב.

רזילי נישא לימים לבת המושבה והיה ממקימי "אגד".

מבין הקצינים תלמידי הגמנסיה שהשתתפו בקרב עזה, היה אחד שלא ברח; היה זה בנו של מיכאל הלפרין, שנהרג אחרי כן בקרב. ומיכאל הלפרין היה אומר תמיד: "הבן שלי לא ברח, הוא נפל בקרב."

מוצאו של חסן בק היה ממשפחה ידועה בחאלב. היה רופא וקיבל תפקיד במימשל התורכי. לחפושים ומאסרים היה יוצא בעצמו בראש קבוצה. את הנאסרים מהצפון היו מביאים לנצרת, והיו מכניסים אותם לחקירה למנזר רוסי שהיה שם. החקירות היו אכזריות. כל ערב היו מביאים לפניו אנשים למלקות ולעינויים להנאתו האישית.

רבים נשלחו אז למאסר לדמשק. הרצפלד ובן-יעקב ישבו בדמשק וטיפלו באסירים.³⁸

באותם ימי אימים של חיפושים אחר אנשי ניל"י, הנאסרים בדרום הארץ היו מובלים ברגל מירושלים עד עפולה. הם נחשבו כבוגדים ולא נתנו להם אפשרות אפילו לשתות בדרך.

אנשי מרחביה היו יוצאים ונותנים להם מים בעלותם לרכבת בעפולה, משם הוסעו לדמשק.

חלק מהאנשים, בעיקר מנהיגים שלא נמצאה עילה למשפט נגדם, נשלחו לגלות למקומות רחוקים.

הלחץ על הישוב הוקל אחר זמן. דרך הטייסים הגרמנים שישבו במרחביה ובדגניה הועברו ידיעות על הנעשה ליהדות גרמניה, ואלה טיפלו בעניין דרך ממשלת גרמניה והלחץ הוקל.

יענקל גורקי, איכר מהמושבה מסחה שהוגלה לחאלב, הכיר פתאום ברחוב את חסן בק. היה זה זמן מה אחרי סיום המלחמה. חסן בק נאסר ואם אינני טועה נשפט למוות על ידי האנגלים.

על בית חולים לגמלים

יום אחד הצטוויתי לשמש עגלון בניסיעה מאוד מיוחדת.

יום אחד בא ה"שאוויש", זה הסמל העוזר והמתורגמן של הקצין התורכי